

Zgodbe o mladostnikih je na prvi pogled lažje napisati kot tiste »za odrasle«, v resnici pa je potrebno veliko spretnosti, da nagovorijo svojo ciljno skupino. Avtorji namreč radi pozabijo na to, da sami niso več najstniki, zato se spozabijo z uporabo kakšnih predpotopnih izrazov, kot je IRC. Mazzini se tega očitno dobro zaveda, saj sam podobne napake ne stori, nasprotno – uspe mu napisati knjigo za mlade, ki ne poznajo sveta brez interneta in ki že od svojega devetega leta igrajo Angry Birds na tablicah in pametnih telefonih, obenem pa tega ne obsoja ali apriorno zavrača. Nič čudnega ni torej, da je knjiga *Zvezde vabijo* v mladinski konkurenci prejela Modro ptico, nagrado Mladinske knjige za najboljšo še neobjavljeno knjižno delo.

Naslov knjige (nalašč?) spomni na bestseller *Krive so zvezde* Johna Greena, čeprav se knjigi ne bi mogli bolj razlikovati. Green k zgodbi namreč pristopa na bolj hladen, realističen način in daje prostor uničujoči temi mladostniške bolezni, Mazzini pa piše lahkotneje, bolj optimistično.

Naslov pa dejansko ni izbran le zaradi boljše promocije, ampak se nanaša na tekmovanje pevskih talentov, ki spominja na X faktor ali Slovenija ima talent in ga avtor poimenuje Zvezde vabijo. Slednje poveže glavni junakinji knjige, dvanajstletno Ano in šestnajstletno Kajo, ki se spoznata v neugodni situaciji – Ano nadlegujejo starejši fantje iz soseščine in Kaja ji priskoči na pomoč. Dinamika njunega prijateljstva je izdelana zelo življenjsko, Ana na Kajo gleda kot na bolj izkušeno in pogumnejšo, nenehno srka njene besede in jih kasneje pred spanjem premleva, Kaja pa v Ani vidi družbo in uteho, saj so vsi njeni dobri prijatelji, vključno s fantom, virtualni. Ko se izkaže, da Kaja le ni tako pogumna, kot se zdi, saj ne upa nastopiti na pevski avdiciji, se vloge zamenjajo in Ana vzame stvari v svoje roke. Tako Mazzini naslika pristen odnos, v katerem ne manjka prerekanja in svetlih trenutkov, in ki se sprti razvija in raste, se lomi in po najstniško zapada v dramtiziranje.

Sploh prisrčen pa je odnos med Ano in njeno babico, knjižničarko. Vanjo Mazzini namreč prelije recept za popolno babico knjižnega molja, ki za hobi zbira pisala znanih pisateljev, kot so Haruki Murakami, Nietzsche in Amos Oz. Na tem mestu je rokohitrsko izražen pomislek glede tehnologije, ko babica nostalgичno vzdihne: »Si predstavljaš, kako velik prostor bo moral imeti čez sto let tisti, ki bo zbiral računalnike, na katere pišejo slavni pisatelji? Ali pa bodo vsi isti ...« Nekaj komentarjev o tehnologiji podtakne tudi drugim; Ana razlaga o pevki, ki jo posluša njena babica, in pravi: »to je bilo tako včasih, da sem se celo bala, da je ni na youtubu.« v pogovor med Ano in Kajo: »Hkrati sta se zavedeli in se zasmejali: »Sediva druga zraven druge in si tipkava!««, spet drugič pa skozi komentarje spregovori pripovedovalec, ko je recimo Ana »iskala Zambottija na youtubu in ga ni našla. V tistem trenutku se ji je zazdel nekaj posebnega, skoraj čudežnega.« ali ko je Kajin brat Simon »položil telefon na mizo, ker je hotel fotografiranje pice za socialna omrežja opraviti čim hitreje, ko bo enkrat prišla.« Mazzini je glede tega popolnoma sodoben, skozi zgodbo uspe pokazati vpliv, ki ga lahko ima fiktivna realnost na mladega človeka, sploh takega, ki se bolj zanaša na virtualne kot na realne prijatelje, kar se dogaja Kaji. Tudi grafična plat knjige gre v korak s tem, naslov in avtor sta recimo izpisana v oblačkih oblike SMS-sporočil.

Dogajanje popestrijo tudi ostali liki, recimo Simon in njegovi prijatelji, pa babičin nov izbranec Tone, ki skrbijo za vedno nove zaplete, tako da se v borih 200 straneh romana zgodi več, kot drugače v kakem dvakrat debelejšem, obenem pa si z lahkoto predstavljamo simpatičen mladinski film, posnet po tej zgodbi. Simpatičen zato, ker ima kljub razdelanim likom in odnosom v sebi še vedno tisto bolj nedolžno, otrokom prijazno zgodbo, ki na trenutke deluje kot detektivka, in se seveda izpolni v srečnem, *Kodak moment happy endu*. No, zdaj sem pa že sama pristala pri predpotopnih izrazih, bolje, da zaključim; Zvezde vabijo so kljub varni prijetnosti v svoji sodobnosti in zagnanosti pohvalen primerek mladinske literature.

Avtorica kritike: Veronika Šoster

{fshare id=2346}

